

## POSTANOWIENIE

9 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 9 kwietnia 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z wniosku P.M.  
z udziałem K.M.  
o podział majątku wspólnego,  
na skutek skargi kasacyjnej K.M.  
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie  
z 11 czerwca 2025 r., IV Ca 1240/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia uczestniczki K.M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

(M.T.)

## UZASADNIENIE

Uczestniczka K.M. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w sprawie z wniosku P.M. o podział majątku wspólnego.

Wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002,

nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16; z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16).

Istotnych zagadnień prawnych skarżąca upatrywała w konieczności rozstrzygnięcia: czy darowizna uczyniona przez rodzinę jednej ze stron na rzecz obojga małżonków może być uznana za przyczynienie się wyłącznie tego małżonka do powstania majątku wspólnego w sytuacji podziału majątku wspólnego, a co za tym idzie, przy spełnieniu pozostałych ustawowych przesłanek, mogłyby prowadzić do ustalenia nierównych udziałów.

Pytanie przedstawione przez skarżącą jest ściśle podporządkowane specyfice niniejszej sprawy, konkretnemu stanowi faktycznemu jak również odnosi się do sposobu oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez sąd odwoławczy. Pytanie tak zostało skonstruowane, aby zakwestionować ocenę prawną i faktyczną przyjętą przez sąd drugiej instancji, a nie w celu wyjaśnienia wątpliwości. Analiza uzasadnienia skargi wskazuje, że skarżący wykorzystuje formułę „istotnego zagadnienia prawnego” przede wszystkim do zakwestionowania subsumcji dokonanej przez sąd odwoławczy. Sąd odwoławczy podkreślił, że darczyńca dokonując przysporzenia na rzecz obojga małżonków, działał w interesie ich wspólnoty majątkowej, a nie jednego z nich.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 520 §1 k.p.c.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[SOP]